

Sygn. akt IV CNP 42/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 7 lipca 2011 r.,
w sprawie z powództwa K. S.
przeciwko D.W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 grudnia 2013 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie od powódki
zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Powódka K. S. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. akt II Ca .../11), którym oddalono apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 29 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia powinna spełniać sformalizowane warunki określone w art. 424⁵ k.p.c., w tym wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3), oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4). Skarga oprócz przytoczenia podstaw, o których mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., oraz ich uzasadnienia powinna wyraźnie wskazywać przepis prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie przez skarżącą przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstaw skargi, nie spełnia zatem jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, z dnia 24 lipca 2008 r., I CNP 51/08, z dnia 29 czerwca 2012 r., IV CNP 18/12 oraz z dnia 7 sierpnia 2013 r., II CNP 32/13 – niepubl.). Podstaw skargi nie można bowiem utożsamiać z przepisami prawa, z którymi niezgodne jest zaskarżone skargą orzeczenie. Skarga nie spełnia tego wymagania, gdyż za takowe nie może być uznany zawarty w niej wniosek o stwierdzenie, że przepis § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z 29 czerwca 2006 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej Funduszu Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 116, poz. 789) nie może stanowić podstawy prawnej zaskarżonego wyroku w przedmiotowej sprawie, gdyż jest niezgodny z art. 56 ust. 6 ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (jedn. tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 ze zm.) oraz niezgodny z art. 5 ust. 1 ustawy

z 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493 ze zm.). Nie spełnia tego wymagania także zawarte w uzasadnieniu skargi (str. 9) stwierdzenie, że wyroki obu sądów obydwu instancji są niezgodne z powołanymi w uzasadnieniu przepisami prawa handlowego, cywilnego oraz administracyjnego i naruszają prawa powódki jako wierzyciela likwidowanej państwowej osoby prawnej. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego samodzielne ustalanie na podstawie analizy wskazanych podstaw skargi i ich uzasadnienia, z jakimi przepisami prawa jest niezgodne orzeczenie zaskarżone skargą.

Skarga nie zawiera także uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, gdyż ogranicza się do stwierdzenia, że w wyniku zaskarżonego wyroku powódka poniosła szkodę w wysokości 10.625,01 zł. Uprawdopodobnienie szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. oznacza przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego, wskazującego na to, iż szkoda została istotnie wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, rodzaj i rozmiar, a także związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 października 2007 r., II CNP 147/07, niepubl., z dnia 25 stycznia 2008 r., I CNP 117/07, niepubl., z dnia 24 października 2007 r., I CNP 67/07, niepubl., z dnia 15 listopada 2007 r., I CNP 76/07, niepubl.).

Poza tym art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wymaga wykazania w skardze, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący

wątpliwości oraz w drodze stosownego wyводу dowieść jej istnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ., z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Wniesiona skarga nie spełnia tego wymagania, gdyż ogranicza się wyłącznie do stwierdzenia, iż ze względu na treść art. 398 § 1 k.p.c. wniesienie skargi kasacyjnej od zaskarżonego wyroku nie było możliwe. Pomija więc analizę możliwości zaskarżenia orzeczenia innymi wchodzącymi w rachubę środkami zaskarżenia prawomocnych orzeczeń np. skargi o wznowienie postępowania.

Skarga dotknięta wskazanymi wyżej brakami podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. bez możliwości konwalidacji dostrzeżonych braków.

Zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie kosztów postępowania od strony powodowej podlegał oddaleniu z tej przyczyny, że odpowiedź na skargę została złożona z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 424¹² k.p.c., co w myśl ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120, z dnia 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, niepubl. oraz z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, niepubl.) uzasadniało oddalenie zawartego w niej wniosku o zwrot kosztów postępowania. Zgodnie bowiem z art. 398⁷ § 1 k.p.c. – mającym także poprzez art. 424¹² k.p.c. zastosowanie w postępowaniu wywołanym skargą - strona może wnieść odpowiedź na skargę w terminie dwutygodniowym od doręczenia jej skargi. Nie stanowi odpowiedzi na skargę tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności. W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, obejmującego sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę (art. 167 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.).